

עמ"ת 33591/09/19 - מדינת ישראל נגד עודה אבו סבית

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 33591-09-19 ישראל נ' אבו סבית(עציר)
תיק חיצוני: 80660/2019

בפני כבוד השופט אהרון משניות
עוררים מדינת ישראל
נגד
משיבים
החלטה

עודה אבו סבית (עציר)

א. כתב האישום

כתב האישום שהוגש נגש המשיב ושישה נאשמים נוספים מנה בעת הגשתו 8 פרטי אישום, ובו יוחסו למשיב 5 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ו-5 עבירות נוספות של גניבת בקר, כאשר בפרט האישום השביעי יוחסה לו גם עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לפי הנטען בכתב האישום קשר המשיב קשר בכמה הזדמנויות עם הנאשמים האחרים, לבצע שורה של עבירות של פשיעה חקלאית, ובמסגרת זו השתתף המשיב עצמו ב-5 אירועים של גניבת צאן, כפי שיפורט להלן (אזכור פרטי האישום ייעשה לפי כתב האישום המקורי, קודם תיקונו בדיון שבו הורשעו נאשמים 6 ו-7 בהסדר טיעון).

ביום 19.2.19 בסמוך לשעה 20:00, הגיע המשיב ביחד עם אחרים לשוב זמר, וגנב ביחד אתם 22 כבשים, שבסופו של יום ננטשו ביחד עם רכב הסוואנה שבו נסעו, בשל מחסום משטרתי שהתגלה בנתיב הנסיעה, כעולה מפרט האישום הראשון. כחודש לאחר מכן, ביום 19.3.19, הגיע המשיב, ביחד עם חלק מהנאשמים האחרים, לשבט אבו צולוב, בפזורה הבדואית ליד דימונה, וגנבו 15 כבשים ועיזים ששייכים לסלימאן אבו צולוב, תוך שהם נמלטים מניידת משטרה שהורתה להם לעצור, כעולה מפרט האישום השני.

כעבור שבועות אחדים, ביום 9.4.19 בסמוך לשעה 11:00, הגיע המשיב ביחד עם עוד שניים מהנאשמים לחוות הר שמש, וגנבו שם 9 עיזים ששייכות לבעל החווה. בסופו של דבר שומר שזיהה את העיזים חוצות כביש סמוך הזעיק את המשטרה, והמשיב וחבריו נטשו את העיזים ונמלטו מהמקום, כעולה מפרט האישום החמישי.

כשבועיים לאחר מכן, ביום 22.4.19, המשיב ונאשם נוסף הגיעו לשוב ערערה, וגנבו משם 5 טלאים ששייכים לסלימאן אבו צעלוק, כעולה מפרט האישום השישי. כעבור כעשרה ימים, ביום 6.5.19, שבו המשיב ביחד עם אדם נוסף, לחוות הר שמש, וגנבו משם 9 כבשים, שאותם העבירו ברכב שבו נסעו, בביתו של נאשם 3. אולם המשיב לא הסתפק בכך, וחזר בשנית לחוות הר שמש ביחד עם האדם הנוסף, ושניהם גנבו משם עוד 7 כבשים. בדרכם חזרה, נתקלו בניידת משטרה, ונאשם 1 הצליח לברוח מהמקום ביחד עם נאשם נוסף שהצטרף לאירוע, והכול כמפורט בכתב האישום

השביעי.

המשיב וחבריו נעצרו ביום 15.5.19, ומעצרים מעצרים הווארך מעת לעת. בהליכים שהתנהלו נגד המשיב, הסכים ב"כ המשיב כי יש ראיות לכאורה נגד המשיב, ואף קיימת עילת מעצר. כמו כן, הוגש תסקיר של שירות המבחן, אשר בחוות דעת מפורטת, לא בא בהמלצה על חלופת מעצר למשיב. למרות זאת, ב"כ המשיב הציע ערבים שונים, במקום הערבים שנפסלו ע"י שירות המבחן, ובית המשפט דחה גם אותם.

בסופו של דבר, בדיון האחרון, ביום 11.9.19, נחה דעתו של בית המשפט (כב' השופט אמיר דורון) מהערבים שהוצעו באותו דיון, ולכן השופט הנכבד קמא הורה על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית מלא, בפיקוחם של שני ערבים, שכל אחד מהם יחתום על ערבות בסך 30,000 ₪ כל, ובנוסף לכך הפקדה של 25,000 ₪. על החלטה זו נסוב עררה של העוררת.

ב. טענות הצדדים

לטענת ב"כ העוררת טעה בית משפט קמא בהחלטתו, מפני שמדובר במשיב בעל עבר פלילי מכביד, אשר רק לפני 4 חודשים השתחרר ממאסר קודם של 29 חודשים, שאותו ריצה לאחר שהורשע בעבירות דומות, כאשר מאסר מותנה של 12 חודשים תלוי ועומד כנגדו, ולא הרתיע אותו מלשוב לסורו. לדבריה, תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב נמנע מהמלצה מפני שמדובר במשיב רצידיביסט, שמוערך כבעל מסוכנות גבוהה, אשר גם וועדת השחרורים נמנעה מלהורות על שחרורו בעת שריצה את מאסרו הקודם, בשל מסוכנותו.

ב"כ העוררת טענה עוד כי חלופת המעצר אינה מרחיקה את המשיב במידה מספקת מהסביבה שבה ביצע את העבירות המיוחסות לו, וגם הערבים שאושרו בבית משפט קמא, מכירים את המשיב באופן שטחי, וספק אם יוכלו לפקח עליו כראוי. מכל הטעמים הללו, עותרת ב"כ העוררת כי בית המשפט יקבל את הערר, ויורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

לעומת זאת, ב"כ המשיב טען כי בית משפט קמא בחן את הערבים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי, וכי החלופה שהתקבלה עומדת בדרישות שירות המבחן, מפני שהיא כוללת הרחקה למשפחה אחרת ושבת אחר שאינם בסביבתו הטבעית של המשיב. לדבריו, גם במקרים שבהם הוגשו תסקירים שלילים של שירות המבחן, ראוי שבית המשפט ישקול חלופת מעצר מתאימה, וכך נהג בית משפט קמא בעניינו של המשיב.

ב"כ המשיב טען עוד כי נאשמים אחרים בפרשה שוחררו לחלופת מעצר, ואין הצדקה להפלות את העותר לעומת נאשמים אחרים. לדבריו, השופט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהערבים, ובסופו של דבר שירות המבחן הוא גורם ממליץ, וההחלטה נתונה לבית המשפט. לטענתו, השופט קמא שקל את כל השיקולים הרלבנטיים, והחלטתו סבירה ומאוזנת, ואין הצדקה להתערב בה.

ג. דין והכרעה

אמנם עבירות רכוש אינן נכללות בין העבירות שיש בהן חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי חוק המעצרים, אולם נפסקה כבר הלכה בעניין **רוסלן פרנקל**, כי בנסיבות מסוימות, גם עבירות רכוש יכולות להצדיק מעצר עד תום ההליכים, ובשל חשיבות הדברים אביאם כלשונם:

[...] ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור.

לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו - לבחון אם נשקף מן העבריין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעותו האמורה. (בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל, פד"י נב (4), 268, 273)

בנסיבות שלפנינו, עסקינן בשורה של עבירות רכוש חמורות, שבוצעו ע"י קבוצת עבריינים שקשרו קשר לביצוע העבירות הללו. העבירות בוצעו באורח שיטתי ובהיקף ניכר, באזור גיאוגרפי מצומצם למדי, תוך גילוי נחישות יוצאת דופן, שבאה לידי ביטוי בכך שהמשיב וחבריו המשיכו בביצוע העבירות, גם לאחר שבשתי הזדמנויות, לא עלה בידם להשלים את מזימתם, מפני שנתקלו בכוחות משטרה, ועובדה זו לא הרתיעה אותם מלשוב לסורם, אף שיכלו להניח כי המשטרה בעקבותיהם.

זאת ועוד, מדובר בפשיעה חקלאית שהפכה למכת מדינה, כפי שציין בית המשפט העליון כבר בשנת 2006 בעניין **חילו** (בש"פ 835/06 **עטאללה חילו נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 28.2.2006, בעמ' 6) ואשר גורמת נזק כבד לא רק לחקלאים שנפגעים ממנה באופן ישיר, אלא גם לביטחון הציבור ולסדר הציבורי. על חומרתה שלפשיעה זו עמד בית המשפט העליון בעניין **חלייחל** (בש"פ 1782/13 **חלייחל נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 10.3.13, פס' ט) כאשר ציין כי **"... גניבה של תוצרת חקלאית, בכלל, ושל בקר, בפרט, היא תופעה נפוצה ששמה לאל מאמץ ממושך של אנשים ישרי דרך המבקשים לראות שכר בעמלם"**.

מדובר אפוא בנסיבות שנכנסות לגדרה של הלכת **פרנקל**, בדבר מעצר עד תום ההליכים של נאשמים בעבירות רכוש בעלות מאפייני חומרה מיוחדים.

מסקנה זו מתבקשת לא רק בשל נסיבות המעשה, אלא גם בשל נסיבות העושה. בעניינו של המשיב הוגש תסקיר מפורט של שירות המבחן, ממנו עולה כי בעברו של המשיב שתי הרשעות קודמות, אשר באחרונה שבהן הורשע בין היתר בעבירות דומות של גניבת בקר, ודינו נגזר כאמור ל-29 חודשי מאסר בפועל, אותם סיים לרצות כחודשיים קודם למעצרו הנוכחי.

מתברר אפוא כי עונש מותנה של שנת מאסר שתלוי ועומד נגדו, לא הרתיע את המשיב מלשוב לסורו זמן קצר לאחר שחרורו, ולהיות הגורם הדומיננטי במסכת העבירות שמתוארת בכתב האישום. המשיב השתתף בעצמו בכל מעשי הגניבה שמפורטים בכתב האישום, ולא בכדי ציין השופט קמא בהחלטתו כי חלקו של המשיב בכתב האישום הוא מרכזי במיוחד. לכן, שירות המבחן קובע כי קיימת אצל המשיב רמת מסוכנות גבוהה להישנות עבירות דומות.

בנוסף לכל האמור לעיל, המשיב שוחרר בעבר לחלופת מעצר, בתיק קודם שהתנהל נגדו, והפר את תנאי שחרורו, כפי שעולה מהחלטתו של בית משפט זה, בעמ"ת 44111-12-16, אשר בו קבעה כב' השופטת סלוטקי, כי לא ניתן לתת אמון במשיב, ולכן קבלה את ערר המדינה נגד המשיב, והורתה על מעצרו עד תום ההליכים.

יוצא אפוא כי בעניינו של המשיב קיימות גם נסיבות חומרה מיוחדות של מעשי העבירה, אשר נכנסות לגדרה של הלכת **פרנקל**, וגם נסיבות חומרה מיוחדות של העושה - המשיב, אשר כאמור לעיל ביצע לכאורה את העבירות שבכתב האישום חודשים בודדים לאחר שסיים לרצות עונש מאסר ממושך בגין הרשעה בעבירות דומות, כאשר תנאי בר הפעלה תלוי ועומד נגדו, ואשר הפר בעבר תנאי שחרור שנקבעו לו, והוגדר כבעל מסוכנות גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד.

בנסיבות הללו, אני סבור כי צודקת העוררת בטענתה כי לא ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב בחלופת מעצר, והדברים אמורים ביתר שאת ביחס לחלופה שנקבעה בהחלטת בית משפט קמא, שכוללת שני ערבים שהיכרותם עם המשיב שטחית, וספק אם יוכלו לשמש עבורו כגורמים בעלי סמכות, וגם אין בה הרחקה ממשית מהסביבה שבה ביצע המשיב את העבירות הרבות שמפורטות בכתב האישום.

נוכח כל האמור לעיל, התוצאה היא כי אני מקבל את הערר, ומורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק זה.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ט, 19 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.